

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/847/2015
Identifikačné číslo spisu: 1711203380
Dátum vydania rozhodnutia: 15.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1711203380.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu D. Q., bývajúceho v D., zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKÁTI, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Vajanského nábrežie 5, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp.zn. 4C/91/2011, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. júna 2014 sp.zn. 4Co/335/2013, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. februára 2013, č.k. 4C/91/2011-136 žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Rozhodol tak s odôvodnením, že v konaní neboli preukázané predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v zmysle § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Súd dospel k záveru, že nesprávne poučenie exekútora o podaní procesného prostriedku obrany povinného v exekučnom konaní, nezodpovedalo vymedzeniu pojmu nesprávneho úradného postupu podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., pretože ním nedošlo k zásahu do práv a právom chránených záujmov žalobcu. Súčasne mal za to, že medzi nesprávnym procesným postupom exekútora a vznikom škody žalobcu, spočívajúcej v poplatkovej povinnosti za vznesenú námietku proti upovedomeniu o spôsobe vykonania exekúcie, nebola daná príčinná súvislosť. Priamou príčinou podania námietok totiž bolo dosiahnutie ochrany majetku žalobcu. Rovnako škoda žalobcu v podobe odmeny advokáta za právne služby poskytnuté v exekučnom konaní nebola spôsobená následkom nesprávneho postupu exekútora, ale advokátom nesprávne zvoleným postupom ochrany záujmov žalobcu v exekučnom konaní. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Proti

tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 18. júna 2014 sp.zn. 4Co/335/2013 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nesprávny postup exekútora v exekučnom konaní nebol nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca nepreukázal, že škoda mu vznikla výlučne v dôsledku tohto nesprávneho postupu exekútora, keďže bol v exekučnom konaní zastúpený advokátom, ktorý v jeho mene podal námietky proti upovedomeniu o spôsobe vykonania exekúcie, hoci mal mať právnu vedomosť o nemožnosti takejto obrany v exekučnom konaní. Príčinná súvislosť bola vylúčená aj pokiaľ išlo o náhradu škody spočívajúcu v odmene advokáta za právne služby v exekučnom konaní, nakoľko túto škodu spôsobil žalobcovi samotný právny zástupca neodborným a neúčelným poskytnutím právnych služieb. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Ako dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). V dovolaní podrobne rozobral skutkové a právne otázky sporu. Poukazoval na rozpory medzi jednotlivými závermi súdov v odôvodnení a tiež na to, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho argumentáciou. Zotrval na názore, že jeho nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je daný, nakoľko nesprávny úradný postup exekútora konštatovali aj súdy. Výtýkal súdom nesprávne právne posúdenie vecí v otázke splnenia predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu najmä závery, že nesprávnym procesným postupom exekútora nedošlo k zásahu do jeho práv v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a tiež o nedostatku príčinnej súvislosti nesprávneho postupu exekútora s uplatnenou škodou. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a priznal mu žalobou uplatnený nárok alternatívne, aby obe rozhodnutia súdov nižšieho stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná k podanému dovolaniu uviedla, že nie je procesne prípustné, pričom napadnuté rozhodnutia považovala za vecne správne a dostatočne odôvodnené. Žiadala, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 a § 238 O.s.p.

7. Žalobca dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

9. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že právna

úprava účinná do 30. júna 2016 považovala vadu tejto povahy za relevantný dovolací dôvod, ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (pozri viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Z tohto dôvodu sa dovolací súd námietkami žalobcu nemohol zaoberať.

10. Žalobca v dovolaní tiež naznačuje, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú nepreskúmateľné, k tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

11. Prípustnosť dovolania podľa stabilnej judikatúry najvyššieho súdu nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

12. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.